

Column

Hans Huisman

Een kleine elegie voor de studie biologie

Ard Bakker zat in de trein en zette zijn laptop voor zich. Het was vol in de trein, vol en warm. Het eerste stuk van zijn reis had hij moeten staan. In gedachten verdiepte hij zijn computer. Er wachtte nog veel werk vandaag, hij moest nodig de kweekgegevens verder analyseren. Hij wilde er nu al een begin mee maken, maar door de warmte en het ritme van de trein deed hij langzaam weg.

Hij schrok wakker; de trein stond stil. Het laatste station voor Leiden. Tja, promoveren. Heel aardig. Maar uiteindelijk koop je daar nog niet veel voor. Hij zou daarna wel een baan moeten vinden en die liggen vandaag de dag niet voor het opscheppen. De trein gleed verder...

*Een bioloog, net klaar gestoomd in Leiden
wou zich aan de fruitteelt wijden.
Daar was men van zijn kennis wel gediend,
Want, zei men, hij is ongewoon bij-ziend.*

Foto: Albin Hunia

*In Leiden studeren de Hymenopteren
om er het modevak te leren.
Betwisten elkander de medailles
voor de mooiste wespentaille.*

*Toch zegt de directeur van Naturalis
dat dit uit de oude doos en lang niet meer normaal is.
Want naast de grote zaal: Fossiele snuisterijen
staat een klein bordje: Toonzaal, slechts voor-bijen.*

Hij was half wakker. Voorbij, ging het door hem heen. Ja, hij moest opschieten. Zoveel tijd hij niet. De kweken hadden hun eigen tempo en er zat een langdurige sluiting van Naturalis aan te komen. Hij zou toch wel graag willen promoveren, soesde hij verder.

*In Kampen is een jonge boktor
gepromoveerd van engeling tot knappe doctor.
Zijn aards bestaan is opgeheven
tot een etherisch luizenleven.
Zodoende werd hij 't prototype van
een geslaagde selfmade-man.*

Ja, mijmerde hij, een baan in de omgeving van Leiden zou hij wel willen. Maar met kennis alleen kom je er niet. Zou hij wel verstandig genoeg zijn om zich niet door vertoon van kennis onmogelijk te maken? Misschien had Marjoke, zijn vriendin, daar wel op gedoeld met dat gedichtje bij haar Sinterklaas-cadeautje.

*Een heer in de Patrijzenlaan
die 't vlinderen was toegedaan
ging er met een potje 's nachts op uit
en ving een uiltje op de ruit.
Hij sprak: Maar dat is toch bezopen;
hier is de wijsheid tegen de lamp gelopen.*

De trein stopte. En zo zijn we dan weer terug in de rauwe werkelijkheid van Leiden, Nootdorp en Pijnacker.

Hans Huisman dwaalt nog steeds als amateur door Naturalis Biodiversity Center, kj.huisman@hetnet.nl.